

ΖωηκεΤίτλε

ΚΡΙΤΙΚΗ του

«ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ»

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΝΟΥΓΙ

Ἡ «Πρόσκλησις στὸν πύργον» ἀνήκει σὲ μιὰ κατηγορία ἔργων τοῦ Ζαν Ἀνούγι, μὲ θαυμάσια ὁσφρότητα καὶ συμβατικότητα πλοῆς, προτίθεται νὰ διασκεδάσῃ τὴ θεατὴ, λέγοντάς του, συγχρόνως καὶ μερικὰ σοβαρὰ πράγματα — ἀλλὰ καὶ αὐτὰ μὲ τρόπο εὐχάριστο καὶ ἑλαφρό. Χαρακτήρες καὶ πάθη ποὺ συγκρούονται δὲν ὑπάρχουν· ἄλλο μὲν γράφικαί κτύποι, ποὺ ἀντικαταγόνται, κόπως αἰσάριστα, σφαιρικά καὶ ἑξωλογικά, γιὰ νὰ πουν καὶ νὰ κάνουν, ἐπὶ σκηνῆς, μερικὰ ἔξυπνα πράγματα. Ὁ θεατὴς διασκεδάζει, γελᾷ, ἀποταμιεύει λίγα γραμμάτια ἑσφρής καὶ καθημερινῆς φιλοσοφίας· καὶ πέραν τούτου, οὐ. Ἄν λέγαμε δτι ἡ «Πρόσκλησις στὸν πύργον» ἀντιπροσωπεύει τὴν μεταπολεμικὴ εξέλιξι τῶν γαλλικῶν κμπουλδάρων, δὲν θὰ ὀργίζοματε ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα : Ἕνα κμπουλδάρ ποὺ ἔχει μιὰν κάποια ποιότητα καὶ μερικὰ ἀξιώσεις· ἄλλω ποῦ, παρ' ὅλη τὴν τόση πρὸς σοβαροποίησι, παρουσιάζει ἑώπετο, εὐπεντο καὶ ἀνούτως διασκεδαστικό.

Ἡ κωμωδία τοῦ Ἀνούγι, πολυπόσωπη καὶ γοργή σὲ ρυθμό, ἀπαιτεῖ πολὺ καλὴ σκηνοθεσία, γιὰ νὰ μὴ ἔλθῃ στὸ θεατὴ τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀσυναρτησίας. Κι' αὐτὴ τὴν καλὴ σκηνοθεσία τὴν ἐπέτυχε ἀπόλυτα ὁ Κώστας Μουπούρης, βοηθούμενος ἀπὸ τὰ καλὰ στίλβητα τοῦ θεάτρου τοῦ. Τὸ καλύτερον στίλβητος εἶναι, αὐτός ὁ ἴδιος καί, φυσικά, σ' ἓνα μινὺν ἄλλὰ χαρακτηριστικὸ ρόλο, ἔδωκε τὸ μέτρο τῆς ἐξαιρετικῆς ὑποκριτικῆς τέχνης τοῦ.

Καὶ ὁ ρόλος τῆς Ἑλλῆς Λαμπέρτῃ δὲν εἶχε ἔκτασι ἀνάλογη μὲ τὸ ὀραῖο ταλέντο της. Περιττὸ νὰ πῶμε πῶς ἐσηπνεύθηκε μὲ λυρική γὰρ καὶ αἰσθησιακότητα. Ὁ Δημήτριος Χόρν εἶχε μεγάλυτρες δυσκολίες νὰ ὑποσηδῇ, δεδομένου δτι παίζει θεὸς ὅλους συγχρόνως, μὲ βασικῶς ἀντιθέτους χαρακτήρες. Τὰ κατόφερε περίφημα.

Ἡ Βάσκα Μετοξά στάθηκε σ' ἓνα ἀπὸ ἐρωτευτικὸ ἐπίπεδο. Πρόκειται περὶ ἡθοποιού ποὺ προσαρτᾷ ἀμέσωστη ἐκτίμησι τοῦ θεατοῦτος. Ὁ Ιστοῦρος Εννίθης καὶ ὁ Γιόννης Πελακούλης — ποὺ τόσο ἀπνοσθῆματα νόθησε προηθῆς — ἀπετέλεσαν ἓνα κωμικὸ ντουέτο πολὺ λεπτὸ καὶ πολιτισμένο. Ἡ Ἄννα Ποϊτατζῆ θὰ κέκοιζε ἢν περιόριζε τὴν εὐφρασίαν τῶν κωμικῶν της μέσων. Ἡ Μάρια Γιαννακοπούλου ἦταν πολὺ συνεπὴς μὲ τὴν ὄψιν τοῦ ρόλου της. Γραφικὸς μαίτρο ντ' ὀπὲλ ὁ κ. Τσαμπῆλες Κόπως διεκνή ἡ Κικὴ Ρέππα. Τέλος, ἡ νέα ἡθοποιὸς θεσποινίς Α. Πολυτίμου ἀπεκόλυψε ἓνα πολὺ πηγαῖο ταλέντο κατατεοίστας.

Τὰ σκηνικὰ καὶ τὰ κοστούμια τοῦ Μάριου Ἀγγελόπουλου βοήθησαν πολὺ στὴ δημιουργία τῆς κατάλληλης ἀτμόσφαιρας. Ἔτσι, εἶχαμε μιὰ πραγματικῶς ὀραῖα παράστασι, ποὺ τιμᾷ τὸ θέατρο Μουσούρη, καὶ ποὺ κοινὸς θεατρόφιλος δὲν πρέπει νὰ χάσῃ.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ